

За неньку мою Україну молюсь, за неї я Бога благаю, допомоги я в Нього прошу. Не хочу, щоб чужинці грабували рідненьку.

Вам великий уклін, наш славний Кобзарю! За Ваші повчання, які до нас прийшли крізь століття.

Знайте, ми свою Україну не віддамо ворогам!

Олексій Дубров

Доброго дня, Тарасе Григоровичу!

Якби Ти тільки знав, Тарасе, чого вже народ український натерпівся після твоєї смерті. І голодом нас морили, і холодами сибірськими винищували, послання Твої не дозволяли читати... Та все-таки знаходились люди, які не давали загинути Твоєму величному ділу – пером проти панів воювати...

Прошло вже немало років, у нас тут комп'ютери, Інтернет, глобалізація, підкорення космосу, але проблеми ті ж самі, що й у Твої часи: «москалі» та «жиди» Україну роздирають.

Найголовніше забув сказати - Україна ж наша вже 23 роки як незалежна... Проте це на папері так написано, насправді ж ситуація «трохи» відрізняється.

От сидять там зараз у місті Києві «люди мудрі» і вирішити ніяк не можуть, куди б Україні податись: одні в Європу тягнуть, а інші кажуть, що без Росії ніяк не обійтись...

Ти вже вибач, що й мої думи «постали на папері сумними рядами»...

Та знаєш, я вірю, що ми впораємось. Так, Тарасе, ми впораємось, бо слово Твоє ще поміж народом живе і житиме: не в кабінетах депутатських, не в пишних промовах сучасних «гетьманів», а серед простих людей, які виховують ще не одне покоління справжніх українців!

Альона Малинська

Тарасе любий, Ти все знав.
Твоя душа боліла, як і наші.
Твої вірші – для нас вони найкращі!
Серця Ти наші в мову закохав.
Бо в них була любов Твоя і правда,
Гудіння бджіл і співи солов'їв,
І рев Дніпра, і голоси гаїв,